

TIENSESTEENWEG 157 is het huis dat Katrien De la Marche in haar tienertijd dagelijks voorbij fietste, op weg naar school. De Bouworde maakte haar nieuwsgierig en op een dag kon ze er niet meer gewoon voorbij. Ze moest weten wat er achter die gevel gebeurde. Wat bleek? Nog te jong om mee te gaan op bouwkamp.

Jaren later kwam ze via vrienden van haar zus andermaal in contact met de Vlaamse bouwgezellen die wereldwijd voor allerhande doelen optrekjes bouwen. „Een vriendin van mijn zus vertelde over haar Poolse bouwkamp”, vertelt Katrien. Ze is 24, studeerde vorig jaar af als pedagoge en zoekt nu in een aanvullende studie Wereldgodsdiensten uit hoe verrukend cultuurverschillen kunnen zijn. „Nieuwsgierigheid naar een onbekend land, reizen in groep en nog iets zinvol doen. Dat waren voldoende redenen om in 2000 met de Bouworde naar het onbekende Polen te trekken.”

De ramen van een weeshuis konden er toen een likje verf wel hebben. De keuken moest opnieuw betegeld en enkele binnendeuren waren aan vervanging toe. Negen Vlaamse jongeren vonden dit de moeite waard om een deel van hun vakantie hierin te investeren. „En een bouwkamp is niet alleen maar bouwen”, weet Katrien maar al te goed. „Het weeshuis was bewoond, dus kinderen alom. Ook zij werden niet vergeten. We gingen met hen zwemmen en bouwden feestjes. Iets wat de kinderen niet kenden en de nieuwsgierigheid van de buurt prikkelde.” Zo wordt een bouwkamp meer dan handig staan te wezen met mortel en truweel.

Mannenwerk

„Ik hield er ook een goede vriendin aan over,” lacht Katrien, „met wie ik nog menig bouwkamp ondernam.” En wat nog meer? „Je leert natuurlijk andere culturen kennen en hoe rijk en gastvrij mensen in de armoede kunnen zijn. Onze kleine verwezenlijkingen betekenen voor hen een groot verschil in levenskwaliteit. Hoe blij die kinderen waren dat we onze stinkende T-shirts achterlieten! De volgende bouwkampen nam ik kleding mee om uit te delen. En chocolade en speelgoed.”

Een bouwkamp leert je relativeren en omgaan met kinken in kabels. „De treinreis naar Polen verliep feilloos. De terugreis niet. Vertrekken in Leuven of Brussel met een overstap in Keulen brengt je vrij vlot naar Polen, maar als de terugreis met vertraging begint, weet je niet wanneer je thuiskomt, met een extra overnachting in Keulen tot gevolg. Alleen maar niet zo erg na een deugdloze en zinvolle ervaring met die ukkepukjes in het weeshuis.”

Moet je met de Bouworde altijd ver van huis? „Zeker niet”, ervoer Katrien. In 2002 nam ze deel aan een internationaal bouwkamp in Leuven. „De tuin van het observatie- en behandelingscentrum ter Wende onderging een facelift. De kinderen kregen een nieuw basketbalterrein en de tuinmeubelen dienden geveerd. Een vreemde er-

Katrien De la Marche, meisje in de 'mannenwereld' van de Bouworde. © Hugo Maris

Hoe een ballon wonderen kan doen

Een Belg wordt geboren met een baksteen in de maag, dat is bekend. Al meer dan een halve eeuw stapelt de Bouworde bakstenen voor anderen. In binnen- en buitenland zet de organisatie jaarlijks bouwkampen op waar jongeren meer doen dan kennismaken met bouwmaterialen. Ze ontdekken hoe mooi verschillen kunnen zijn.

Tom Heylen

‘Bouwen kan ook zonder stenen’

varing te zien hoe Oostenrijkse jongeren Leuven ervaren. En confronterend hoe moeilijk het is met Europeanen te praten. Het Engels van Duitstaligen klinkt vreemd en het Oostenrijks blijkt nauwelijks verstaanbaar voor Duitsers.”

Cultuurverschillen maken dat bouwen niet altijd haalbaar is, weet Katrien na een Roemeense ervaring. „We vertrokken met de bedoeling een lokaal om te bouwen tot jeugdhuis, met hulp van Roemeense bouwvakkers. Wat bleek? Als meisje mag je veel minder dan als jongen en zelfs het kleinste foutje deed de lokale werklui in toorn ontsteken. Dus ontfermden we ons maar over de kinderen, die we leerden samen spelen. Niet vanzelfsprekend in een land waar men gelooft dat zigeuners aanraken je kan besmetten”, zegt Katrien na drie jaar nog altijd verontwaardigd. „We zetten door en slaagden erin Roemeense en Roma kinderen samen te laten spelen. Iedereen werd er beter

van en de kinderen mochten ook eens spelen in de plaats van koeien te hoeden en op het veld te werken.”

Ook in Senegal leerde Katrien kinderen samen spelen, aangezien een vrouw geen bouwmateri-

alen mag aandragen. „Mannenwerk, naar het schijnt. Dus kozen we ervoor een speelpleinwerking voor de kinderen op te zetten. Samen met een andere Belgische vzw, One Night for Dakar, werden de straatkinderen uit Pikine, een voorstad van Dakar, erbij gehaald. Bouwen kan ook zonder stenen. En is zeker ook nodig.”

Nog enkele tips voor toekomstige bouwgezellen? „Stel je open voor alles wat anders is en durf jezelf in vraag stellen. Zo ontdek je hoe mooi verschillen kunnen zijn. Je keert dan terug van een bouwkamp met het gevoel iets te betekenen voor de ander. Ik zal me blijven herinneren hoe zigeuner-kinderen en Roemenen, dankzij een simpele ballon, elkaar beter leerden kennen.”

Meer informatie over de Bouworde en haar bouwkampen krijg je bij Bouworde vzw, Tiensesteenweg 157, 3010 Leuven, telefoon 016/25.91.44, website www.bouworde.be.

Halve eeuw bouwbroeders

Honderd studenten uit Vlaamse jezuïetenscholen trokken in 1953 als eerste bouwgezellen naar het Duitse Münster. Ze trokken er *Siedlungen* op, woonwijken voor vluchtelingen. Spekpater Werenfried van Straaten had hen hiertoe aangespoord. De bouwde en haar bouwgezellen waren een feit.

Al gauw bleek er nood aan meer permanentie op de bouwplaatsen. Dit leidde in 1956 tot de oprichting van het Seculier Instituut van de Bouworde (SIBO), ook gekend als de bouwbroeders. Deze lekenbroeders engageerden zich in principe voor het leven, de 'langerblijvenden' voor een bepaalde periode, vroeger minimum een jaar, nu kan het ook minder lang.

Wat doet het SIBO vandaag, vijftig jaar na zijn ontstaan? „Een van onze grootste projecten is dat voor de straatkinderen van Kankala, een dorpje in het Congolese Kankala”, vertelt Frans Dens van het SIBO. „Appie Van Wees, sinds 1962 een van onze bouwbroeders, kraakte er ruim een kwarteeuw geleden een leegstaand scoutslokaal. Nu is het huis een plek waar kinderen die niet mee kunnen in het gewone onderwijs een vakopleiding volgen. Appie, drie personeelsleden en vele Congolese vrijwilligers begeleiden er bijna tweehonderd kinderen, die anders nauwelijks kansen krijgen.”

Een ander project is het ontmoetings- en vormingscentrum in Heusden-Zolder. „Acht jaar geleden fuseerden we met Poverello, maar momenteel zitten we met verbouwingen. Het wordt een ontmoetings- en vormingscentrum waar binnenkort 95 slaapplekken en ruime lokalen beschikbaar zijn. En met de Sint-Vincentiusbeweging willen we gezinnen in nood een hart onder de riem steken.”

Is dit financieel haalbaar? „We hebben in Heusden-Zolder onze Vrienden van Kankala, enthousiaste vrijwilligers die zorgen voor de centen. Zij verzamelen giften bij vrienden en bekenden. Ze kloppen ook aan bij gemeente- en provinciebestuur. Ook Broederlijk Delen en Kerk in Nood/Oostpriesterhulp doen een duit in het zakje.”

Een halve eeuw SIBO, dat moet gevierd. Zaterdag 27 mei om 11 uur eucharistie (voorgegaan door mgr. Patrick Hoogmartens, bisschop van Hasselt) gevolgd door een feestzitting in SIBO, Kapelstraat 73, 3550 Heusden-Zolder. Graag een seintje vooraf via telefoon 011/43.30.61.